

Tereza Boučková: U nás ve Wiesbadenu

Druhého září jsem opět seděla na berounském nádraží a rozechvěle čekala, jestli tentokrát vlak Franz Kafka dorazí. Průvodčí, který mi den předtím, kdy jsem neodjela, pomohl s tunovými kufry zpátky do haly, na mě volal jako na starou známou, že to dneska jede. A jelo!

S mírnoučkým zpožděním a hrozným smradem na toaletách – což zřejmě žádné revoluční změny z našich spojů nikdy neodstraní. České dráhy by aspoň nemusely své mezinárodní vlaky jmenovat po slavných našincích, když jim nejsou schopné zajistit čisté záchody. Franz Kafka ani Jan Hus si to nezaslouží. A my, cestující, taky ne!

Na stěnu Franzova WC načmáral někdo fixem tento nápis: SRPEN 68 – SLÁVA SOVĚTŮM – HANBA ČESKÝM ZLODĚJŮM! Kdo tomu sdělení rozumí, ať se přihlásí. (Mimochodem: Německé dráhy už taky nejsou, co bývaly a jak si je pamatuju ze svých rychlých cest tam a zase zpátky v devadesátých letech, kdy uvedená minuta příjezdu vlaku beze zbytku platila. Na dochvilnost se vůbec nedá spolehnout; deset až patnáct minut zpoždění je pravidlem nejen u regionálních, ale i u mezinárodních spojů.)

Tak tedy Německo, Wiesbaden. Město je doslova protkané vzrostlými stromy, nejčastěji platany. Ulice starého města jsou zastavěné domy, spíš paláci, z kterých číší vznešenost a blahobyt. Připadá mi to tu podobně krásné, jako u nás v pražské Pařížské. Jenže tady jsou všechny domy zdobené mnoha balkóny, terasami a ohromnými prosklenými verandami - zimními zahradami, a ty jsou plné kytěk a keřů. Pergoly a garnýže a slunečníky, křesla a stolky a různé serepetičky jsou stvořené pro to, aby na nich člověk byl a žil, kdykoli to počasí dovoluje. Zvláštní: i když tu chvílemi zodpovědně zařadovalo babí léto (dle zpráv z domova mnohem míň než v Čechách), ani v pozdním večeru, kdy bylo nádherně teplo a všude kolem dokonce zpívaly cikády, jsem na balkónech a terasách nikoho být, natož žít, neviděla.

Wiesbaden. Měla jsem pocit, že tu jsou řidiči hromadné dopravy vlídnější. Ale po dvou dnech idyly mě rázně vyvedli z omylu. Na dobíhající lidi nepočkali, popojeli metr ke křižovatce s červenou a dělali, že gestikulující prosebníky před sebou nevidí, úplně jako u nás. Jindy zas dokonce dvěma slepým kluků, kteří se k autobusu hnali, mávali holemi a ukazovali, že chtějí nastoupit, zavřel řidič před nosem a ujel.

Zdálo se mi, že tu nejsou bezdomovci. Myslela jsem si to, protože byla první týden mého pobytu zima a každou chvíli přšelo. Jen vysvitlo slunce, váleli se před nákupními centry na lavičkách, obklopení hadry a igelitovými taškami a chlástali. Jako u nás. Na náměstí nedaleko pěší zóny se pár z nich servalo, až tekla krev a musela přijet policie.

Došla jsem k závěru, že v tomhle městě pořád hoří. Každou chvíli tu znějí hasičské sirény a já hned nervózně zapřemýšlela, jestli jsem „doma“ všechno správně vypnula, protože např. lehce dotyková technika sklo-keramické plotny a její obsluha mi zpočátku daly zabrat. Ale zjistila jsem, že jako u nás hasiči tu houkají všichni, i policisté.

Wiesbaden je město pestrobarevné nejen kytkami. Žijí tu - na první pohled velmi integrovaně – černoši, Turci, Japonci, Číňané, Poláci, Rusové... Ti starší mezi sebou ještě mluví svým původním jazykem, jejich děti už ale švitoří německy.

V mé ulici jsou pod stromy záhony osázené kytkami. Pečovatel o jeden takový kus zušlechtěné přírody zapíchl mezi své květiny nepřehlédnutelnou ceduli: reliéf psa ve výmluvně nahrbené, konající poloze. Na jeho těle bylo velkými písmeny napsáno mezinárodně srozumitelné NO!

Jenže cedule spadla, byla povalená v záhonku. Na ní, přesně vedle zákazu, leželo pořádné a poctivé...

Jako u nás.

Partner:

